

Și-a căutat treningul peste tot, fără succes. S-a dus să se uite în coșul de rufe, a verificat și dacă nu cumva e pus la uscat.

Și-a strâns în câteva minute celelalte lucruri de care are nevoie săptămâna următoare. A stins toate luminile și a încuiat ușa în urma lui.

A luat metrourl de suprafață până la Place d'Italie.

A ajuns la parterul blocului.

Ce bine ar fi fost dac-ar fi păstrat într-un cotlon ascuns al creierului său, în care să pătrundă acum, o vagă senzație de beție. Caută în el urmele ebrietății. I-ar plăcea să simtă în mișcările sale efectul alcoolului, o încetineală, o moleșeală oricât de mică, dar n-a mai rămas nimic. E lipsit de apărare. Aerul iernii a consumat tot. E din nou copilul ăla pe care nu-l suportă, care apasă pe butonul liftului cu un gol în stomac. Frica se trezește din amorțirea al cărei gust de ambră a dispărut, i se răspândește în tot corpul și-i face inima s-o ia la goană.

Când sună la ușă, tatălui său îi ia mai multe minute până să-i răspundă. Data trecută a așteptat aproape jumătate de oră, îl auzea înăuntru sau, mai degrabă, își dădea seama că e acolo, după vreun oftat sau un fojgăit, dar tatăl lui nu era pregătit să-i deschidă, să-l

primească, ca și cum intervalul ăsta, din ce în ce mai lung, până se apropia de ușa de la intrare îi permitea să redevină o ființă umană. Iată ce înțelege acum, când așteaptă pe palier, că tatăl său are nevoie de tot timpul ăsta ca să poată da ochii cu el. Are cheia de jos, dar nu și pe cea de la yală, pe care tatăl lui o încuie când vrea să fie sigur că n-o să-l deranjeze nimeni. Așa că Théo se așază până la urmă pe prima treaptă a scării și așteaptă. Și, o dată la două minute, se ridică să sune din nou.

Când tatăl lui își face în sfârșit apariția, deși Théo s-a pregătit toată ziua pentru imaginea asta, deși a invocat-o în minte de zeci de ori ca să se obișnuiască, deși de mai multe luni știe că o să-l găsească în starea asta, abia poate să disimuleze mișcarea de recul pe care corpul lui o face involuntar, de recul și de dezgust, pentru că e de fiecare dată mai rău, mai rău ca săptămâna precedentă, de parcă de fiecare dată era posibil să meargă și mai departe cu abandonul de sine. Théo înregistrează într-o fracțiune de secundă pijamaua, pata de ou sau de urină din dreptul sexului, barba, mirosul, picioarele goale în șlapi, unghiile prea lungi, pupilele care se dilată și caută să se adapteze cu prezența altei ființe omenști.

Apoi tatăl lui îi zâmbește, mai degrabă o grimasă care aduce a tristețe.

Înainte, tatăl lui îl îmbrățișa, dar acum nu mai îndrăznește. Miroase urât și o știe.

După asta, se întoarce în patul lui sau se așază la birou, în fața calculatorului, și face un efort supraomnesc să-l întrebe câte ceva. Théo ar putea descrie în cele mai mici amănunte evoluția lentă, mecanismele și desfășurarea efortului ăștuia, căruia are impresia că-i poate auzi scrâșnetul ruginit, insuportabil. Timpul ăsta de care are tatăl lui nevoie să conceapă întrebările, apoi să le dea glas. Ca într-un fel de ritual defectuos, îl întreabă cum merge cu școala, cum e la handbal (Théo nu mai e la handbal de aproape un an), dar nu reușește să se concentreze la răspunsuri. Și întotdeauna Théo sfârșește prin a se enerva pentru că tatăl lui îi pune aceeași întrebare de două ori sau pentru că se preface că-l ascultă. Uneori încearcă să-l pună în încurcătură, să-l prindă cu mâța în sac când nu e atent, îl pune să repete ce i-a spus adineauri, apoi îl lasă se împotmolească în cele câteva cuvinte pe care creierul lui le-a reținut superficial, în încercarea de-a repeta. Tatăl lui nu se descurcă prea rău, de fapt. Atunci Théo nu se poate abține să-i zâmbească, îi spune că nu e mare lucru, nu-ți bate capul, îți zic altă dată.

Mai târziu o să facă ordine în frigider, să arunce tot ce-i stricat sau mucegăit și să verifice datele de expirare pentru ce-a mai rămas. O să-i facă patul tatălui său, o să deschidă geamurile să aerisească. Dacă mai e detergent, o să dea drumul mașinii de spălat. Și o să pornească și mașina de spălat vase. Sau o să pună mai întâi vasele la înmuiat, din cauza resturilor de pe ele, uneori atât de uscate, de zici că-s încrustate.

Apoi o să coboare la bancomat cu cardul tatălui său. O să-ncerce mai întâi să scoată cincizeci de euro. Dacă tranzacția e refuzată, o să-ncerce din nou pentru douăzeci. Dacă nu, măcar zece.

O să se ducă la Franprix să facă niște cumpărături.

La întoarcere, o să-ncerce să-l convingă pe tatăl lui să se ridice, să se spele, să se îmbrace. O să ridice ruloul electric și-o să se ducă în camera lui să stea de vorbă cu el. O să încerce să-l scoată pe afară, să facă măcar câțiva pași. O să-l cheme în sufragerie, de mai multe ori, să se uite împreună la un film sau la vreo emisiune de la televizor.

Sau poate n-o să facă nimic din toate astea.

Poate că, de data asta, n-o să mai aibă atâta putere.

Poate o să lase totul baltă, așa, pur și simplu, fără să încerce să repare, să facă ordine. Poate o să se mulțumească să se așeze undeva în întuneric, să-și

lase picioarele să se legene sub scaun, pentru că nu știe ce să mai zică, ce să mai facă, pentru că știe că e prea greu pentru el, că nu e atât de puternic.

De cât timp nu mai lucrează tatăl lui? Nu-și mai amintește. Doi ani. Sau trei. Știe că i-a promis să-și țină gura, într-o seară. Căci dacă mama lui află că nu mai muncește, o să intenteze proces ca să obțină custodia exclusivă. Așa i-a spus tatăl lui.

A promis să păstreze tăcerea, de asta nu i-a zis nimic nici bunicii lui, nici surorii tatălui care mai suna, câteodată.

Înainte, tatăl lui muncea prea mult. Se întorcea târziu de la birou, își petrecea serile în fața calculatorului, făcea noapți albe. Într-o zi, a fost *pus pe liber* de firma la care lucra. Lui Théo nu i-a mai ieșit din minte expresia asta. *Pus pe liber*. Și l-a imaginat imediat pe tatăl lui luat pe sus de un superior și plasat pe un pătrat pe care scria *liber*. De fapt, asta însemna că tatăl lui nu mai avea voie să se întoarcă la muncă, că nu mai avea acces la fișierele lui și nici la calculator. Făcuse oare vreo greșeală? O greșeală gravă? Théo era prea mic ca tatăl lui să-i explice ce se întâmplase, dar a ținut minte imaginea asta a umilinței crunte care l-a zdrobit.

Timp de câteva luni, tatăl lui își căutase de lucru. Urmase niște cursuri care îl ajutau să-și lărgescă aria de competență, își reluase cursurile de engleză. Stabilea întâlniri cu angajatorii, mergea la interviuri de angajare.

Și apoi, încetul cu încetul, tatăl lui a păstrat din ce în ce mai puține contacte cu exteriorul. Și apoi, tot ce-l ținea în legătură cu ceilalți, orice speranță că într-o zi ar putea să se apuce iarăși de lucru, tot ce-l determina să iasă din casă s-a topit. Théo nu și-a dat seama imediat, căci ruptura asta - spre deosebire de cea dintre părinții lui, care s-a produs de-a lungul mai multor luni, prin intermediul avocaților, într-o luptă care nu se mai sfârșea și în care el era martorul redus la tăcere - s-a produs fără dramă, fără scandal. Mai întâi, tatăl lui a început să piardă mai multă vreme pe-acasă, dimineața, după-amiaza. Lui Théo îi plăcea la nebunie să stea cu el. Făceau plimbări cu mașina, tatăl lui conducea numai cu o mână pe volan, relaxat, și-l întreba: nu-i așa că suntem fericiți împreună? Făcea planuri să-l ducă la Londra, la Berlin, când avea să se pună pe picioare. Dar pe urmă n-a mai condus, pentru că nu mai avea benzină. Și pe urmă n-a mai ieșit din casă. Și pe urmă a vândut mașina. Și pe urmă s-a dat jos din pat sau de pe canapeaua din sufragerie din ce în ce mai puțin.